

[Poul Dam.]

formål, hvis nytte så at sige alle i samfundet er enige om, helt eller delvis er henvist til dækning på en så tilfældig måde, som indsamlingsvejen må siges at være. Der er blandt de årligt tilbagevendende indsamlinger, herunder sådanne, der gennemføres ved mærkesalg på gaderne, en lang række indsamlinger til sygdomsbekæmpelse, sociale institutioner og alment anerkendte kulturelle formål — altså formål, som normalt uden diskussion tilgodeses gennem bevillinger fra det offentlige.

Det bør være en selvfølge, at alle offentlige formål, der nyder almen sympati, støttes af offentlige midler uden nogen nødvendighed for supplerende velgørenhed. Indsamlingsvejen er derimod den naturlige, når det drejer sig om pionerindsatser, som endnu ikke nyder almindelig anerkendelse, eller når det drejer sig om formål, som forskellige samfundsgrupper har et meget forskelligt syn på.

Hvis man kunne tænke sig de af alle anerkendte indsamlingsformål understøttet fuldt ud af offentlige midler, ville der uden vanskelighed kunne blive plads for en række specielle indsamlinger, som i dag enten ikke søges gennemført, eller som ikke har været i stand til at opnå den fornødne tilladelse fra justitsministeren.

På denne baggrund går forslagsstillerne ind for fri indsamlingsret suppleret med en omhyggelig kontrol med indsamlingernes gennemførelse og anvendelsen af de indsamlede midler. Af almindelige ordenshensyn er det dog rimeligt at opretholde kravet om udtrykkelig tilladelse til afholdelse af gade- og husindsamlinger, og specielt hvad angår de tilfælde, hvor en sådan indsamling gennemføres ved mærkesalg, foreslås en afvikling i løbet af en 3-årig periode. De såkaldte mærkedage har utvivlsomt overlevet sig selv, og arrangørerne vil på længere sigt være bedst tjent med, at de ved afviklingen får en tilskyndelse til at anvende andre indsamlingsformer. Dertil kommer, at de fleste mærkedage netop vedrører sådanne almene formål, som efter forslagsstillernes opfattelse bør støttes af det offentlige.

Idet jeg med hensyn til forslaget detaljer i øvrigt henviser til bemærkningerne, skal

jeg anbefale forslaget til tingets velvillige behandling.

Ministeren for kulturelle anliggender (K. Helweg Petersen): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om teatervirksomhed*.

Den gældende teaterlov — som er den første lovgivning om teatervirksomhed uden for det kgl. teater — er fra 1963. Det blev i loven af 1963 bestemt, at hele denne nye lovgivning skulle tages op til revision senest i folketingsåret 1968-69. Ved lov af 18. juni 1969 blev revisionen udskudt til folketingsåret 1969-70.

I lyset af de erfaringer, man har indvundet i lovens virkeperiode, stilles der nu forslag om ændringer i forhold til den gældende lovgivning i en sådan udstrækning, at jeg har fundet det hensigtsmæssigt at forelægge dem i form af forslag til en ny teaterlov til afløsning af den bestående.

Allerede under behandlingen af teaterloven af 1963 blev der fra forskellige sider rejst tvivl om rigtigheden af at lovfæste det teaterbevillingssystem, der indtil da havde hvilet på praksis. Det blev dengang af folketingsudvalget henstillet at tage spørgsmålet om indførelse af fri teaternæring op på ny ved revisionen af teaterloven. Siden da har bevillingssystemet været uden nævneværdig indflydelse på udviklingen inden for teaterområdet, og det foreslås derfor afløst af et system med tilladelser, der skal gives, når visse objektive vilkår med hensyn til bopæl og myndighed m. v. er opfyldt. Den her foreslåede ordning harmonerer med nyere næringsretlige principper og bringer på dette område den danske teaterlovgivning i nærmere overensstemmelse med reglerne i de øvrige nordiske lande. Beføjelsen til at udstede tilladelser til teatervirksomhed tillægges efter forslaget de lokale politimynderheder.

Der vil fortsat være behov for en vurdering af, om en teatervirksomhed har et forsvarligt kunstnerisk niveau, om virksomheden kan udøves på økonomisk forsvarlig måde m. v.; men denne afvejning finder man det rigtigere at foretage i forbindelse med beslutningen om, hvorvidt der kan ydes virksomheden støtte i henhold til bestemmelserne om statstilskud.

[Ministeren før kulturelle anliggender.]

De fælles betingelser for statsstøtte er samlet i lovforslagets kapitel 2, der omfatter alle former for teatervirksomhed inden for skuespil, opera og ballet, herunder landsdelsscenerne, det rejsende teater, børneteater og anden teatervirksomhed. Som noget nyt er der indført en bestemmelse om, at teatrene også kan tage anden kulturformidlende virksomhed op og modtage støtte hertil efter lovens tilskudsbestemmelser, når denne virksomhed er af begrænset omfang og i øvrigt lader sig forene med teaterdriften.

For landsdelsscenernes vedkommende har man lagt vægt på at bevare en ordening med lovfæstede statstilskud under hensyn til, at denne sikkerhed i det økonomiske grundlag har haft afgørende indflydelse på landsdelsscenernes gunstige udvikling i tiden efter teaterloven af 1963. En vis statslig stimulans kan desuden være rimelig, i hvert fald indtil teaterbehovet er dækket ved flere landsdelsscener end de bestående i Århus, Odense og Ålborg. De nuværende landsdelsscener bidrager til at dække teaterbehovet i et væsentligt større område end hjemstedskommunen med forstæder, og dette i forbindelse med kommunalreformen og den ændrede byrdefordeling har gjort det naturligt at overføre den lokale tilskudsydelse til de kommende amtskommuner. Samtidig med overførslen af den lokale tilskudsydelse til de økonomisk mere bæredygtige amtskommuner foreslås tilskudsfordelingen fastsat til 50 pct. til staten, 50 pct. til vedkommende amtskommune. Ordningen har hidtil været den, at staten har dækket 50 pct. af driftsunderskuddet, idet der for så vidt angår driftsunderskuddet vedrørende bygningerne inkl. udgifterne til affrag og forrentning af lån til istandsættelse og modernisering m. v. bliver ydet 75 pct. Forslaget er suppleret med en ordening, hvorefter staten også til landsdelsscenerne kan yde lån til større investeringer i bygninger og anlæg.

Ved forslaget er der åbnet mulighed for

oprettelse af flere landsdelsscener, således at der, hvor særlige stedlige forhold begrunder det, kan blive tale om en anden tilskudsfordeling mellem staten og amtskommunen end 50 pct. til hver. Den sidstnævnte bestemmelse tager specielt sigte på oprettelse af en landsdelsscene i Sønderjylland.

Et af de væsentlige formål med teaterloven af 1963 var at stabilisere og forbedre turnévirksomheden i provinsen. Hovedsageligt på grund af de stigende omkostninger ved rejsende virksomhed uden tilsvarende muligheder for øgede indtægter levede turnéselskaberne i årene op til 1963 en usikker tilværelse. 1963-loven tilsigtede dels at støtte producenterne, dels at opmuntre til oprettelse af publikumsorganisationer.

I den forløbne tid er situationen blevet rettet op og forbedret. Der er i dag et nogenlunde rimeligt udbud af turnéforestillinger i provinsen, og kvaliteten er samtidig blevet hævet. Man er imidlertid endnu et stykke vej fra det, der må være målet: at publikum overalt i provinsen får mulighed for at se et varieret repertoire af en kvalitet, der ikke er ringere end det, der bydes på i København. Det er derfor påkrævet, at der i forbindelse med teaterlovens revision og i årene derefter stilles øgede midler til rådighed.

I det samlede billede har Det danske Teater placeret sig stærkt. Dette teater har produceret hovedparten af de rejsende forestillinger, der er blevet udsendt i de senere år, og har samtidig ofte præsteret bemærkelsesværdigt gode forestillinger. Da Det danske Teater også i de kommende år forventes at producere en meget væsentlig del af det samlede udbud af forestillinger, er muligheden for støtte til dette teater udtrykkeligt hjemlet i forslaget § 14.

1963-loven indeholdt en mulighed for at oprette et fællesorgan til koordinering af den rejsende virksomhed. Fællesorganet er imidlertid ikke blevet oprettet, og tanken om at oprette et rigsteater efter svensk og norsk mønster er der stærk uenighed om i teaterkredse, og jeg skønner det ikke hen-

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

sigtsmæssigt at fremsætte forslag herom. For at sikre en hensigtsmæssig dækning af teaterbehovet og for at koordinere den rejsende virksomhed stilles der imidlertid nu forslag om, at det pålægges de rejsende teatre at løse deres opgaver i et samarbejde. Med dette for øje skal der efter forslaget oprettes et samarbejdsudvalg, med repræsentanter for de rejsende teatre og for publikumsorganisationerne.

Ud fra det synspunkt, at den rejsende virksomhed bør ses under ét, er den gældende lovs § 18, der giver mulighed for at støtte faste teatres turneer, ikke opretholdt. Støtte til disse turneer, der ofte har udgjort værdifulde elementer i det samlede udbud af turnéforestillinger, foreslås fremtidig ydet med hjemmel i den generelle bestemmelse i § 14.

Der er i de senere år opstået en øget interesse for børneteater, for så vidt angår produktion af forestillinger for børn og dramatisk arbejde med børn med det sigte at udvikle børnenes skabende evner. Den sidstnævnte virksomhed vil formentlig udvikle sig i den kommende tid med støtte efter fritidslovens bestemmelser om interessegrupper. Det må imidlertid anses for en meget vigtig opgave for kulturministeriet at fremme et udbud af alsidigt og talentfuldt børneteater i en god fremførelse. Institutionen Dansk Skolescene har tidligere i det væsentlige stået for denne virksomhed, men institutionen er efter længere tids økonomiske vanskeligheder trådt i frivillig likvidation. Lovforslaget tilsigter ikke oprettelsen af en ny centraliseret virksomhed på dette område. Ved et forslag om en generel hjemmel til at yde tilskud til forestillinger for børn og unge vil man søge at fremme en udvikling i retning af flere børneteatre, hver med sit kunstneriske ansigt — ligesom på voksenteatrets område. Ikke blot egentlige børneteatre, men også andre teatre kan tænkes at tage disse opgaver op. Ved formuleringen af støttebestemmelsen i forslaget § 16 har man tilstræbt den størst mulige fleksibilitet, således at enhver børneteatervirksomhed af kvalitet vil kunne støttes i det omfang, der er midler til rådighed. Der er i disse år en kraftig udvikling i gang på børneteatrets område, og jeg har ikke anset det for min opgave at gribe

normativt ind i denne udvikling, men snarere at skabe en vid rammebestemmelse, således at værdifulde initiativer kan støttes.

Dette gælder også bestemmelsen om mulighed for støtte til teaterpædagogisk virksomhed. Der er her mange bestræbelser i gang. Der er teatre, der tilbyder forestillinger til opførelse på skolerne med efterfølgende diskussion med eleverne. Andre initiativer kunne nævnes, og vi står her ved begyndelsen til en udvikling, der rummer øgede muligheder for, at børn og unge kan få større kendskab til og indsigt i den dramatiske kunst i vid betydning.

Virksomheden inden for de musikdramatiske kunstarter opera og ballet har under teaterloven af 1963 kun været tilgodeset i beskedent omfang, og bortset fra det kgl. teater har kun den jyske opera modtaget årlig støtte til forestillinger af denne art. Med virkning fra finansåret 1969-70 er der påbegyndt en udbygning af den jyske opera med sigte på en landsoperavirksomhed, der kan afhjælpe behovet for musikdramatiske forestillinger uden for hovedstadsområdet, og denne landsoperaopgave foreslås lovfæstet i forslaget. Ved siden af støtten til den jyske opera som landsopera vil der fortsat være behov for at kunne yde tilskud til andre institutioner, der som et mere eller mindre fast led i deres virksomhed arrangerer udenlandske gæstespil m. v. inden for opera og ballet.

Lovforslagets regler om støtte til „anden teatervirksomhed“ omhandler andre teatre end landsdelsscenerne, turnéteatrene, teatre for børn og unge, opera- og balletvirksomhed og amatørteatrene. Forslagets §§ 18 og 19 erstatter bestemmelsen i den gældende lovs § 17.

Det fremgår af bemærkningerne til 1963-loven, at bestemmelsen i denne lov om anden teatervirksomhed særlig tager sigte på de københavnske privatteatre. Man mente, at disse teatre principielt kunne klare sig uden direkte statstilskud. Gennem rente- og afdragsfrie lån til vedligeholdelse og forbedringer af bygninger og materiel og ved støtte til abonnementsordninger regnede man med, at disse teatre normalt kunne drives uden driftsstøtte. Kun i akutte nødsituationer ville der være behov for en øjeblikkelig hjælp for at undgå lukning af et teater.

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Udviklingen med hensyn til teatrenes økonomi både her i landet og i andre vestlige lande har imidlertid vist, at billetindtægterne ikke har kunnet sættes i vejret i takt med stigningen i teatrenes udgifter til lønninger, produktion, bygninger m. v. Afstanden mellem indtægter og udgifter øges år for år, således at man i dag kun i særlige tilfælde kan forvente, at teatervirksomhed kan være en forretning med fortjenstmuligheder.

En offentlig støtte vil således være nødvendig, hvis man ønsker også i fremtiden at sikre de frie teatres eksistens. Det er for mig en given sag, at samfundet ikke kan undvære et antal uafhængige teatre, hvad enten der er tale om store privatteatre eller små eksperimentalscener.

Den ovenfor nævnte udgiftsudvikling for teatrene har været mærkbar siden 1963-lovens ikrafttræden. Det har derfor været nødvendigt på de årlige finanslove at søge øgede midler for at holde teateraktiviteten i gang. De små eksperimentalscener, der er opstået i de senere år, og som har været et meget værdifuldt fornyelseselement i dansk teater, kan ikke drives uden årlig driftsstøtte, og for at holde disse scener i gang har det været nødvendigt at øge ministeriets rådighedssum på de årlige finanslove.

I denne situation, hvor det må erkendes, at ikke alene de små teatre, men også de større privatteatre har behov for en fast offentlig støtte, anser jeg det for nødvendigt, at man etablerer en mere effektiv støtteordning for disse teatre. En sådan ordning bør sikre teatrene økonomisk, uden at de dog bliver afhængige af statsmagten. Den bør være tilrettelagt på en sådan måde, at teatrene i videst muligt omfang kan forudberegne deres vilkår og således, at der sikres teatrene den størst mulige kunstneriske frihed, uden at der sker en indblanding af usaglige skøn. Endvidere har det for mig været væsentligt, at støtten har en vis relation til, om der kommer publikum i det pågældende teater.

Teaterrådet har foreslået en automatisk virkende støtteordning for teatrene. Et sådant system har jeg imidlertid ikke kunnet gå ind for; både økonomiske og principielle grunde taler imod det. Teaterrådets forslag, som der er redegjort for i bemærk-

ningerne, ville dels føre dette tilskudsområde uden for den almindelige bevillingskontrol, dels medføre større udgifter end forsvarligt i den nuværende økonomiske situation, og det ville desuden forpligte til udbetaling af tilskud til — de ganske vist få — teatervirksomheder, der ikke er i eller kan forventes at komme i økonomiske vanskeligheder.

Selv om jeg således har sympati for en støtteordning med størst mulig forudberegnelighed m. v., har jeg fundet det nødvendigt at foreslå en ordning, der stadig lader det afhænge af et skøn, om tilskud skal ydes og med hvilket beløb.

Ved udøvelsen af skønnet over, om et teater skal have støtte, er det fremdeles tanken at benytte teaterrådet som rådgiver.

Efter lovforslaget udgør støtten normalt halvdelen af de godkendte driftsudgifter for teaterbygningen og endvidere halvdelen af forskellen mellem abonnementsindtægten og den indtægt, teatret ville have opnået, såfremt disse billetter var solgt i frit salg.

Ved disse støttebestemmelser tilsigtes en stimulans for teatrene til at opbygge den størst mulige abonnementskreds. Det tiltalende ved en abonnementsstøtte er, at den kun udbetales i det omfang, den virkelig bliver til nytte, d. v. s., når der sælges billetter i abonnement. For at sikre, at teatrene ikke på egen hånd gennem fastsættelse af billetpriserne bestemmer omfanget af abonnementsstilskuddet, foreslås det, at det prismæssige grundlag for ordningerne skal godkendes af ministeriet.

Ved administrationen af ordningen må man i øvrigt sikre, at abonnementsordningerne ikke får et sådant omfang, at der ikke bliver adgang til køb af billetter i frit salg. Bestemmelsen i forslaget § 19 fastsætter derfor, at abonnementsordningernes omfang i forhold til det frie salg ligeledes skal godkendes af ministeriet.

På grundlag af erfaringerne fra de senere år skønnes det, at de omtalte støtteformer i almindelighed vil kunne sikre driften af de større teatre. I særlige tilfælde vil der imidlertid kunne ydes teatrene en supplerende støtte, der fastsættes skønsmæssigt på grundlag af et dokumenteret behov.

For de mindre teatre vil de ovenfor nævnte støtteordninger dog ikke være tilstrækkelige. Disse teatre vil i reglen have

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

relativt små bygningsudgifter og beskedne muligheder for at opbygge et stort abonnement. Tilskuddet til disse teatre må derfor suppleres med et skønmæssigt fastsat beløb på grundlag af en vurdering af teatrenes budgetter. Hvis disse teatre skal have bare nogenlunde rimelige arbejdsvilkår, må der imidlertid stilles øgede midler til rådighed.

For at sikre, at en teatervirksomhed ikke opnår urimelig fordel af støtteordninger, foreslås det, at teatrene aflægger regnskab efter hver driftsperiode, og at et eventuelt overskud skal tilbagebetales til statskassen.

Der er i lovforslaget i § 20 optaget en bestemmelse om, at der kan ydes støtte til teatre, der i begrænset omfang påtager sig anden kulturformidlende virksomhed. Baggrunden for denne bestemmelse er et ønske om, at der gives de kulturelle institutioner mulighed for at udfolde „kulturcenterlignende“ virksomhed. På tilsvarende måde er der i de senest gennemførte museumslove, lov nr. 272 og 273 af 18. juni 1969, skabt mulighed for museerne for at påtage sig en almindelig kulturformidlende virksomhed med tilskud efter disse love.

Der tænkes her på aktiviteter som f. eks. musikarrangementer, filmforevisninger, kunstudstillinger etc. Der kan dog kun ydes statsstøtte efter teaterloven til disse aktiviteter, såfremt disse er af begrænset omfang, således at teaterdriften stadig er det væsentlige virksomhedsfelt.

I lovforslagets afsnit om statsstøtte til teaterbygninger og teknisk udstyr er der dels sket en forenkling af de gældende regler, dels stillet forslag om en udvidelse af støttemulighederne, bl. a. således at der åbnes mulighed for at yde lån til opførelse af teaterbygninger og til arealerhvervelser i forbindelse hermed. Endvidere er kredsen af mulige låntagere udvidet, således at ikke blot selvejende institutioner, men også kommunale institutioner og selskaber, hvis vedtægter er godkendt, får muligheder for at opnå lån.

Reglerne om lån til erhvervelse og forbedring af teaterbygninger blev indført i 1963-loven, fordi man i de foregående år havde set adskillige teaterbygninger blive nedlagt, uden at nye byggerier blev igangsat. Samtidig var de bestående bygninger ofte i en ringe forfatning. Dette gjaldt især

teaterbygningerne i provinsen. I tiden siden 1963-lovens vedtagelse er der glædeligvis ikke blevet nedlagt teaterbygninger. Med lån fra statskassen er der sket betydelige forbedringer af de faste og rejsende teatres tekniske materiel. På teaterbygningsområdet er situationen imidlertid stadig utilfredsstillende, og det vil være nødvendigt, at der i de kommende år sættes kraftigere ind på en forbedring af teaterbygningernes standard. Dette gælder især de teaterbygninger i provinsen, der benyttes af det rejsende teater.

Foruden de nævnte støttemuligheder indeholder afsnittet en bestemmelse om, at der kan stilles midler til rådighed til anskaffelse af teknisk udstyr til udlån til rejsende teatre og mindre teatervirksomheder.

Der er ikke stillet forslag om ændring af den gældende bestemmelse, hvorefter der kan ydes støtte til amatørscenernes virksomhed. Muligheden for støtte til scenernes centrale organisationer er imidlertid nu udtrykkeligt nævnt, da disse organisationer, især Dansk Amatør Teater Samvirke, har spillet en fremtrædende rolle i den glædelige vækst i amatørteaterarbejdet, som har kunnet konstateres. Støtten tænkes som hidtil ydet til Dansk Amatør Teater Samvirkes virksomhed og til scenernes køb af inventar og teknisk udstyr. Men der bør også i det omfang, midlerne strækker til, kunne ydes tilskud til formål i forlængelse heraf: lokaleleje, kursusvirksomhed, der ikke kan støttes med hjemmel i fritidsloven, og ansættelse af en eller flere teaterfaglige konsulenter, der ved rejseinstruktørvirksomhed og kurser kan højne kvaliteten og bringe impulser udefra.

Som nævnt under afsnittet om turnévirksomhed tilsigtede 1963-loven at styrke teaterlivet i provinsen, dels ved øget støtte til de turnerende selskaber, dels ved støtte til publikumsorganisationer. Der er, siden den gældende teaterlov trådte i kraft, oprettet et stort antal nye publikumsorganisationer, der sikrer de rejsende teatre ved at udbyde forestillinger i abonnement. Ministeriets støtte har bestået i administrationstilskud, der ydes med 50 øre pr. administreret billet og tilskud til nedsættelse af billetprisen for unge under uddannelse og skoleelever over 8. skoleår. Det

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

foreslås nu at udvide de persongrupper, for hvem der kan oprettes billetkøbsordninger, således at alle skoleelever kan få adgang til teatret på billige vilkår. Samtidig foreslås administrationstilskuddet forhøjet til 1 kr. pr. billet, hvad der er hårdt brug for, selv om det administrative arbejde i publikumsorganisationerne stort set stadig udføres af ulønnet arbejdskraft.

Under behandling af forslaget til teaterloven af 1963 drøftedes tanken om oprettelsen af et teaterakademi, der dels skulle træde i stedet for den skuespilleruddannelse, der fandtes ved de bestående teatre, dels skulle varetage uddannelsen af andre af teatrets kunstnere. Der var i folketinget overvejende tilslutning til, at man arbejdede videre med dette spørgsmål. Efter et omfattende udvalgsarbejde oprettedes derefter i finansåret 1968-69 Statens Teaterskole, som foruden en skuespilleruddannelse havde til opgave at uddanne andre kategorier af teaterpersonale, herunder sceneinstruktører, scenografer, sceneteknikere og andre, der beskæftigede sig med teatervirksomhed. Under udvalgsarbejdet var der enighed om indtil videre at bevare skuespillerskolerne ved landsdelsscenerne i Århus og Odense, medens de øvrige uddannelser, herunder efteruddannelsen af skuespillere og andet teaterpersonale, skulle koncentreres ved teaterskolen i København.

Statens Teaterskole har på nuværende tidspunkt fungeret på forsøgmæssige vilkår i godt 1 år. Dens virksomhed har — som det vil være bekendt — været genstand for en del diskussion, som især har drejet sig om de pædagogiske principper for skolens ledelse, men hvorunder der også er givet udtryk for tvivl om skolens eksistensberettigelse. En udløber af diskussionen har det været, om staten bør drive en uddannelsesinstitution, som navnlig i opbygningsperioden vil være forholdsvis kostbar pr. færdiguddannet elev.

Der vil nu under lovforslagets behandling blive lejlighed for folketinget til en nærmere undersøgelse af hele denne problematik.

Det bestående teaterråd i henhold til teaterloven af 1963 har været genstand for en vis kritik, som især har sigtet på dets sammensætning af hovedsagelig repræsentanter for interesseorganisationer inden for

teaterverdenen. Yderligere har den store mængde af konkrete sager i nogen grad hindret teaterrådet i fuldt ud at løse opgaven som rådgiver for ministeriet i mere principielle og langtrækkende spørgsmål af teatermæssig karakter. Efter forslaget sammensættes teaterrådet af en bred repræsentation for alle sider af teatervæsenet, dækkende ikke alene interesseorganisationerne, men også teateruddannelsen, teaterforskningen, de musikdramatiske kunstarter, teaterinteresserede kredse m. v. For at give et teaterråd af denne karakter mulighed for at fungere effektivt foreslås det, at rådet skal nedsætte et forretningsudvalg på indtil 7 medlemmer, som i hovedsagen kan varetage de enkelt-sager, som af ministeriet forelægges rådet til udtalelse.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om folkebiblioteker m.v.*

Folkebiblioteksloven af 27. maj 1964 — som ændret ved lov af 20. februar 1969 — indeholder en bestemmelse om, at forslag til revision af loven skal fremsættes for folketinget senest i folketingsåret 1969-70.

De erfaringer, der indtil nu er gjort med hensyn til virkningerne af 1964-loven, er vel utilstrækkelige, men viser dog, at folkebibliotekerne er inde i en betydende udvikling og nyorientering. 1964-loven pålagde bibliotekerne nye opgaver, bl. a. at arbejde med andet egnet materiale end bøger, i første række audio-visuelle materialer, og den åbnede muligheder for bibliotekerne til at påtage sig videregående kulturformidlende opgaver, muligheder, som udnyttes på fortrinlig måde visse steder, hvor de bygningsmæssige og personalemæssige forhold tillader det og den kommunale biblioteksstyrelse har interesse for at tage sådanne opgaver op.

Men byggerestriktioner, kreditstramning og bibliotekarmangel har hæmmet udviklingen mange steder. Den reorganiserede og betydelig forbedrede bibliotekaruddannelse, der blev skabt grundlag for ved loven af 8. juni 1966 om Danmarks biblioteksskole, og den udvidelse af skolens kapacitet, der sam-